ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑΡΙΟ

ΗΑΙΣΧΡΑ συμπεριφορὰ τοῦ γραμματέως τῆς Βουλῆς ἐπιβάλλει νὰ ἐπανέλθω ἐπὶ τοῦ θέματος τῶν κ.κ. βουλευτῶν. Πρὸ μηνὸς περίπου, ὡς γνωστόν, κατόπιν διατάγματος τοῦ προέδρου τῆς Βουλῆς κ. Γ. Ἀθανασιάδη—Νόβα, τὸ κτίριον τοῦ Κοινοβουλίου ἐκενώθη ἐφορτώθησαν ἐν σπουδῇ καὶ μετεφέρθησαν εἰς τὴν ἀπέναντι. Τοῦτο διὰ ν' ἀπαλλάγουν οἱ βουλευταὶ ἀπὸ τὰ ἀτομα ποὺ φορτικῶς ἐζήτουν ἀπὸ αὐτοὺς τὴν ἐπίλυσιν τῶν ζητημάτων των, μόλις οἱ πρῶτοι ἐκλεγῶμεν νὰ ἐμφανισθοῦν εἰς τὸ κτίριον τοῦ Κοινοβουλίου διὰ ν' ἀναπαυθοῦν ἐπὶ ὀλίγον καὶ νὰ ἀπολαύσουν τὸν καφέ. Δὲν ἐταίριαζεν εἰς τὴν ἀξιοπρέπειαν τῆς Βουλῆς νὰ ἐνοχλοῦν οἱ πολῖται τοὺς κ. βουλευτάς, τὴν στιγμὴν τῆς ἀναπαύσεως... θείας ἐξόδου τῆς καφεταρίας. Ὅμως, δὲν φύγεται ἡ ἀξιοπρέπεια, ὅταν οἱ κ.κ. βουλευταὶ, μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν τῆς Βουλῆς, ὄχι τοῦ καφενείου, ἀλλὰ τοῦ καφενέ, φέρουν ὡς λεμβοῦχοι τῆς παλαιᾶς Μασσαλίας;

□

ΗΒΟΥΛΗ ἔχει ὀνομασθῆ πολυκατοικία, λόγῳ συστεγάσεως πολλῶν ὑπηρεσιῶν, Συμβούλιον Ἐπικρατείας, ἀσφαλιστικὴ ὑπηρεσία, κλπ. Ἰδοὺ μία ἀγνοηθεῖσα διὰ τὰ προβλήματα τοῦ βουλευτηρίου:

Ο ΜΕΡΚΟΥΡΗΣ (ΕΔΑ): Ἤκουν πρωτοῦφθε τὸ Κοινοβούλιον ἐδῶ, ὑπῆρχε μόνον ἡ Γερουσία. Σήμερα ὑπάρχουν τόσα γραφεῖα ποὺ εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐντοπίσῃ κανεὶς ἐὰν εἶναι Κοινοβούλιον ἢ ὑπουργεῖον! Ἡ πληθώρα τῶν γραφείων ἐμφανίζει τὸ μέγαρον τῆς Βουλῆς εἰς κατάστασιν ἀχαρακτήριστον!

Γ. ΝΟΒΑΣ: Συμφωνῶ! Δὲν εἶναι Βουλευτήριον αὐτό. Ἔχει πανεπιστήμιο πολυκατοικία!

Δ. ΒΡΑΝΟΠΟΥΛΟΣ (Ε.Ρ.Ε.): Πράγματι δὲν εἶναι κοινοβουλίου. Εἶναι κοινοβούλιον ἀγοραῖον! Θὰ ἔπρεπε νὰ ἄλλου νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἐστιατόριον διὰ τοὺς κ. βουλευτάς.

Γ. ΝΟΒΑΣ: Ἀντιμετωπίζω καὶ τὴν ἵδρυσιν ἐστιατορίου.

Ἀλλὰ, διατί μόνον ἐστιατόριον; Πρέπει νὰ ἱδρυθῇ καὶ ἀγορά, διὰ τὰ ἰκτίνη!

□

ΣΥΖΗΤΗΣΙΣ μεταξὺ τῶν βουλευτῶν τῆς ΕΡΕ κ. Πετσανίδη καὶ τῆς Ε.Κ.Α. Ἀνδρεόδη:

—Τί εἶπες βρὲ κομπάρσε...

—Κομπάρσος ἐγὼ βρέ...

—Ναὶ βρὲ ἐσύ. Καὶ ὅλοι σας εἶστε κομπάρσοι...

—Νὰ ἀνακαλέσῃς!

—Ὄχι, δὲν ἀνακαλῶ!

—Κάθαρμα!

—Ποιός εἶναι κάθαρμα βρέ ἐγὼ ἢ ἐσύ;

—Ἐγώ;

—Ναί, ἐσύ.

—Αἶσχος κύριε πρόεδρε. Αἶσχος!!

Ἐπεμβαίνουν οἱ ψυχραιμότερεμ. Ἐπεμβαίνει ὁ μὲ τὴν ποιητικὴν του διάθεσιν κ. Κουτσογιάννης:

—Ἀγαπητοί μας φίλοι, εἰπῆτε εἰς εἰς τὸν ἄλλον ὅτι παρήκουσε. Καὶ τελείωσε τὸ θέμα...

Ἰδοὺ λοιπόν, ὅτι ὁ ποιητὴς ἀπὸ τὴν γνωστὴν «πολιτεία τῆς εὐαισθησίας» κατορθώνει νὰ «φιλεύῃ» καὶ τὴν κοινοβουλευτικὴν ἀσχημίαν. Θέμα μὴ καλῆς ἀκοῆς! Μὲ τὴν μέθοδον αὐτήν, θὰ μποροῦσε νὰ λυθῇ καὶ τὸ ἐπεισόδιον Σερπάνου— Γεροχωστοπούλου:

—Τί εἶπες, κύριε γραμματεῦ τῆς Βουλῆς; Ὅτι δὲν εἶσαι Πατρινός; Ἄκουσα καλά;

—Ὄχι, κύριε βουλευτά, παράκουσες... Ἐγὼ εἶπα ὅτι λυποῦμαι ποὺ δὲν ἐσπούδασα στὴν Πάτρα...

—Ἄ, ἔτσι; Ἐν τάξει.

□

ΑΙ ΑΠΟΥΣΙΑΙ τῶν βουλευτῶν ἀπετέλεσαν θέμα... ἐπιστημονικόν. Ἕνας βουλευτὴς ἐνεθυμήθη, ὅτι κατὰ τὴν γνώμην του... προέδρου τοῦ ἐφετείου Πειραιῶς, διατυπουμένην εἰς «πρόσφατον σύγγραμμά του», οἱ μετέχοντες πολυσωμῶν συνεθριάσεων συλλογικῶν ὀργάνων καταλαμβάνονται ἀπὸ εἶδος τι «ὑπογλυκαιμίας», ἡ ὁποία φέρει ὑπνηλίαν, καὶ ἐπρότεινεν ὅπως αἱ συνεδριάσεις τῆς Βουλῆς ἀρχίζουν εἰς τὰς 6 μ. μ. καὶ μὴ παρατείνωνται πέραν τοῦ μεσονυκτίου, διὰ τὸν φόβον τῆς...ὑπογλυκαιμίας. Ἀλλά, διατί νὰ περιορισθοῦν αἱ συνεδριάσεις; Τὸ θέμα τῆς... ὑπογλυκαιμίας θεραπεύεται καὶ ἀλλέως πως. Νὰ στείλωμεν ἀπὸ τὰς Πάτρας μερικὰ κουτιὰ λουκούμια εἰς τὸν κύριον γραμματέα τῆς Βουλῆς, νὰ τὰ μοιράζῃ εἰς τοὺς κ. κ. βουλευτάς, προς ἐξουδετέρωσιν τῆς ὑπνηλίας. Καὶ ἂν τὸν πιάσῃ καὶ αὐτὸν ἡ ...ὑπνηλία, ἂς δοκιμάσῃ τὴν ἀποτελεσματικότητα τῶν προϊόντων μας.

□

ΠΟΛΥΣ λόγος ἔχει γίνει τελευταίως καὶ διὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν βουλευτῶν. Ὁ γνωστὸς δημοσιολόγος κ. Θ. Παπακωνσταντίνου ἀνέφερε στατιστικάς, ἐκ τῶν ὁποίων ἀποδεικνύεται ὅτι ἔχομεν βουλευτικὸν πληθωρισμόν. Εἰς τὴν πτωχήν μας Ἑλλάδα— γράφει— μὲ αὐτοὺς τοὺς βουλευτὰς ποὺ ἐκατάφεραν νὰ ἔχουν τὰς ὑψηλοτέρας εὐρωπαϊκὰς ἀπολαβὰς καὶ νὰ εἶναι οὐσιαστικῶς ἀγρόμισθοι τῆς δημοκρατίας, ἀναλογεῖ ἕνας βουλευτὴς εἰς 28.000 κατοίκων. Ἐνῷ ἡ ἀναλογία εἰς τὰς ἄλλας Εὐρωπαϊκὰς χώρας, ὅλας ἀναφισοβητήτως πλουσιάς, εἶναι: Δυτικὴ Γερμανία 114.000, Γαλλία 93.000, Ἀγγλία 81.000, Ἰταλία 80.000, Ὁλλανδία 80.000, Βέλγιον 43.000, Αὐστρία 42.000, Σουηδία 32.000. Τὸ Σύνταγμα τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸ ἄρθρον 68 λέγει: «Ὁ ἀριθμὸς τῶν βουλευτῶν ἑκάστης ἐκλογικῆς περιφερείας προσδιορίζεται διὰ νόμου ἀναλόγως τοῦ πληθυσμοῦ αὐτῆς. Οὐδέποτε ὅμως ὁ ἀριθμὸς τοῦ ὅλου τῶν βουλευτῶν δύναται νὰ εἶναι ἐλάσσων τῶν 150, οὐδὲ μείζων τῶν 300». Τὸ Σύνταγμα, συνεπῶς, ἐπιτρέπει περιορισμὸν τοῦ ἀριθμοῦ τῶν βουλευτῶν μέχρις 150. Ἂς γίνῃ, ἑπομένως, χρῆσις τῆς εὐχερείας αὐτῆς καὶ διὰ νὰ ἐξοικονομῆσῃ τὸ δημόσιον ἀρκετὰ ἑκατομμύρια, τὰ ὁποῖα ἠμποροῦν νὰ διατεθοῦν ἀλλαχοῦ ἐπωφελέστερον, καὶ διὰ νὰ περιορισθῇ ὁ βουλευτικὸς παρασιτισμός. Ἀλλὰ ὁ ἐπίσης γνωστὸς χρονογράφος κ. Κυριακίδης, ἔστω καὶ μὲ τροποποίησιν τοῦ Συντάγματος, προτείνει νὰ περιορισθοῦν οἱ βουλευταὶ μόνον εἰς 100. Ἐγὼ συμφωνῶ μὲ τὸν δεύτερον. Ἑκατὸ φθάνουν. Ἔτσι, θὰ ὑπάρχῃ θέσις καὶ δι' ἕνα βουλευτήν, ὁ ὁποῖος νὰ φέρῃ αὔξοντα ἀριθμὸν 000. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς αὐτό, δικαιολογοῦνται καὶ αἱ γινόμεναι ἀσχημίαι. Ὅπως ἔλεγεν ἕνας ἀξιωματικὸς εἰς τὴν Μικρασίαν, διὰ νὰ παρηγορήσῃ τοὺς πολεμιστὰς διὰ τὴν ἀντεθνικὴν ἀρθογραφίαν ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδος: «Βρὲ σεῖς, τί κάνετε ἔτσι; Κάθε σπίτι ἔχει ἀπόπατο, δὲν ἔχει; Ἐ λοιπὸν ἔχει καὶ ἡ Ἑλλὰς ἕναν ἀπόπατο, ποὺ βγάζει, ὅ,τι περιέχει». Μπορροῦμεθα. Βουλὴ εἶναι, νὰ μὴν εἶχῃ ἕναν ἀπόπατο; Καὶ τί περιμένομε νὰ βγάλῃ: Ἀρώματα;

Ο ΣΥΜΠΟΛΙΤΗΣ

Ἡ διεξαχθεῖσα εἰς τὴν Βουλὴν συζήτησις διὰ τὴν ἐσωτερικὴν ἀσφάλειαν τῆς χώρας

Η ΑΓΟΡΕΥΣΙΣ ΤΟΥ ΥΠΟΥΡΓΟΥ ΠΡΟΕΔΡΙΑΣ κ. ΔΗΜ. ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ποῖον ἐξεφώνησε τρεῖς ἡμέρας πρὸ τῶν ἐκλογῶν τοῦ 1963 πρὸς τὸν λαὸν τῶν Ἀθηνῶν τοὺς εἶπεν ὁ Γεώργιος Παπανδρέου, ὅτι ἀπὸ τοὺς 72.000 ψηφοφόρους εἶναι ζήτημα ἂν θὰ ἔμειναν οἱ μισοὶ εἰς τὴν παράταξιν τῆς ΕΔΑ, διότι πέραν τῆς πτώσεώς της οἱ ψηφοφόροι ἐπηρεάζονται πάντοτε ἀπὸ τὴν ἐνγοιαν τῆς χαμένης ψήφου. Καὶ ἔκαμεν ἕναν ὑπολογισμόν, ἂν ἀπ' αὐτὲς τὶς 72.000 ψήφους θὰ ἔμεναν οἱ μισοί, καὶ ἔτσι τὸ ποσοστὸν ποὺ ἀναλογεῖ εἰς τὴν ΕΔΑ εἰς τοὺς 23 αὐτοὺς Νομοὺς εἶναι κατώτερον τοῦ ἑνὸς ἐπὶ τοῖς ἑκατὸν ἐπὶ τοῦ συνόλου τῶν ἐκλογέων. Εἶπε τότε ὁ Γεώργιος Παπανδρέου πρὸς τὸν λαὸν τῶν Ἀθηνῶν: Δὲν γνωρίζω, οὔτε εἶμαι ὑπεύθυνος νὰ εἴπω διὰ ποῖον λόγον ἡ ΕΔΑ δὲν ἔκαμε συνδυασμοὺς εἰς ὅλας τὰς περιφερείας. Δὲν τὸ ἐζήτησα, οὔτε μὲ ἐνδιαφέρει τὸ πρᾶγμα. Ἀντιθέτως, προεκάλεσε τὴν ἀριστερὰν νὰ ἔχῃ παντοῦ συνδυασμούς, ἀλλὰ εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ ἐσκέφθησαν ὅτι θὰ ἀπεκαλύπτετο ἡ γυμνότης των, νὰ ἐσκέφθησαν ἐνδεχομένως ὅτι δι' αὐτῆς τῆς μεθόδου θὰ συνεκράτουν τοὺς ὀπαδούς των εἰς τὰς ἄλλας περιφερείας, ὅπου ἐφοβοῦντο μίαν πτῶσιν. Κα εἶναι ἐνδεχόμενον καὶ κάτι ἄλλο. Διὰ νὰ δώσουν εἰς τὴν δεξιὰν τὸ ἐπιχείρημα τῆς συνοδοιπορίας. Καὶ εἶπε καὶ κάτι ἄλλο σωστό. Ἂν τυχὸν ἡ ΕΔΑ ἀπεῖχε τῶν ἐκλογῶν, ἔπρεπε καὶ ἡμεῖς νὰ φθάσωμεν εἰς τὴν ἀποχήν, διὰ νὰ μὴ δημιουργήσωμεν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι συνοδοιποροῦμε καὶ πορευόμεθα εἰς τὴν αὐτὴν γραμμὴν καὶ εἰς τὴν αὐτὴν ὁδὸν μὲ τὴν ΕΔΑ; Ἀλλά, εἶπεν, ἔρμαιον δὲν γινόμεθα οὐδενός, οὔτε τῆς δεξιᾶς, οὔτε τῆς ἀριστερᾶς, καὶ μαθήματα πατριωτισμοῦ δὲν δεχόμεθα ἀπὸ κανένα.

Αὐτὴ εἶναι ἡ τοποθέτησις, αὐτοὶ εἶναι οἱ ἀριθμοί, αὐτὸ εἶναι τὸ ἀποτέλεσμα καὶ ἂς κρίνετε ἐσεῖς κύριοι συνάδελφοι, καὶ πέραν ὑμῶν, ἂς κρίνῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ποῖοι ἀπογυμνώνουν τὸν κομμουνισμὸν καὶ τὸν περιορίζουν καὶ τοῦ φράσσουν τὸν δρόμον τῆς πολιτικῆς ἀγόδου. Ποῖοι ἐξασφαλίζουν τὴν παραμονὴν τῶν μεγάλων ἀεζῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ εἰς τὸ σημερινὸν κοινωνικὸν καθεστώς; Ποῖοι μάχονται διὰ τὴν πραγματικὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν δημοκρατίαν; Ποῖοι κατώρθωσαν νὰ πραγματοποιήσουν εἰς ἕνα ἐλάχιστον χρονικὸν διάστημα τὰ ἐπιτεύγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν πραγματοποιηθῆ; Καὶ δυνάμεθα ὑπερηφάνως νὰ διαπιστώσωμεν ὅτι ἡ Κυβέρνησις Παπανδρέου, παρὰ τὰς δυσχερείας ποὺ ἀντιμετωπίζει καὶ τὰς ἀντιδράσεις τῶν ἀντιπάλων μας, εἰς νέαν ἐκλογικὴν ἀναμέτρησιν τὸ 53ο)ο θὰ φθάσῃ 70ο)ο. (Χειροκροτήματα ἐκ τῆς πτέρυγος τῆς Ε. Κέντρου).

Ἀλλά, κύριοι Βουλευταί, διὰ νὰ ἴδητε πῶς πελαγοδρομεῖ ἡ παράταξις τῆς ΕΡΕ καὶ εἰς ποίαν ἀντινομίαν ἀπόψεων καὶ ἰσχυρισμῶν εὑρίσκεται ἑκάστοτε, θὰ ἀναφερθῶ εἰς δύο περιστατικὰ ἐν πάσῃ δυνατῇ συντομίᾳ διὰ νὰ τελειώνω. Εἶχε διακηρυξεῖ ὁ ἀρχηγὸς μας Γεώργιος Παπανδρέου ὅτι εἰς ἡμέρας Ἑλληνικῆς περιόδου εἶναι ἀπαράδεκτος ἡ διοικητικὴ ἐκτόπισις καὶ εἶχεν εἴπει ὅτι μόνον μὲ δικαστικὰ κριτήρια καὶ εὐθυκτέρον μόνον μὲ δικαστικὰς ἀποφάσεις ἐν καιρῷ εἰρήνης εἶναι ἐπιτετραμμένη ἡ ἐκτόπισις καὶ τὸ εἶχε διακηρυξεῖ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα καὶ τὸ εἶχε εἴπει καὶ ἦτο μέσα εἰς τὸ πρόγραμμα τῆς Ε.Κ. Καὶ ἤκουσε τοὺς μύθους τῆς παρατάξεως τῆς ΕΡΕ. Κατηγορήθη καὶ κατηγγέλλετο ἐπὶ προδοσίᾳ καὶ ἐπεσημαίνετο ὁ κίνδυνος ὅτι ἂν τυχὸν ἀνακληθοῦν οἱ ἐν διοικητικῇ ἐκτοπίσει εὑρισκόμενοι, τὸ κοινωνικὸν καθεστὼς θὰ καταρρεύσῃ. Καὶ κατηγγέλλετο συνεχῶς ἀπὸ τοῦ βήματος τῆς Βουλῆς, ὅπως καὶ ἀπόψε ἀπὸ τὸν κ. ἀρχηγὸν τῆς ΕΡΕ καὶ ἀπὸ τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων ὅτι ἡ πράξις αὐτή, ἡ διακήρυξις αὐτή, ἀποτελεῖ καθαρὰν προδοσίαν. Ἀκούσατε τώρα, κύριοι συνάδελφοι, πῶς ἐξελίχθη τὸ θέμα τῶν ἐκτοπισμένων. Κατὰ τὸ 1958 εὑρίσκοντο ἐν ἐκτοπίσει 399 ἀριστεροί. Περιέργως κατὰ Μάρτιον τοῦ 1958 ἀνεκάλυψαν οἱ κύριοι τῆς δεξιᾶς ὅτι 140 ἐξ αὐτῶν ἦσαν ἀκίνδυνοι καὶ ὁμαδικῶς τοὺς ἐπανέφεραν. Ἔγινεν ὁμαδικὴ ἐπαναφορὰ τῶν 140 οἱ ὁποῖοι ἔπαιξαν ἕνα βασικὸν ρόλον εἰς τὰς ἐκλογὰς τὸ 1958, διότι ἦσαν δυναμικὰ στελέχη, τὰ ὁποῖα ἦλθαν ἐδῶ καὶ εἰργάσθησαν ὑπὲρ τῆς παρατάξεώς των. Ὅσοι προσερχόμεθα ἀπὸ ἐπαρχίας γνωρίζομεν πόσην δρᾶσιν ἀποτελεσματικότητα ἀνέπτυξαν τότε οἱ ἐπανελθόντες ὁμαδικῶς ἐκ τῆς ἐξορίας. Ἡμεῖς εἴμεθα ἐναντίον τῶν διοικητικῶν ἐκτοπίσεων ἄνευ δικαστικῶν κριτηρίων καὶ ἄνευ δικαστικῶν ἀποφάσεων, καὶ κανένας λόγος δὲν μᾶς ἔπεισε: Ἦλθον ὅμως οἱ διευθύνοντες τὴν δεξιὰν, ἔπειτα ἀπὸ χρόνια, καὶ ἀνεκάλυψαν ὅτι οἱ 140 ἦσαν ἀκίνδυνοι καὶ οὕτω ἀπέμειναν 252 εἰς τὰ 1960. Εἰς τὰ 1961 εἶχαν φθάσει τοὺς 215, εἰς τὰ 1961 τὸν Αὔγουστον ἦσαν 208. Τὸν Σεπτέμβριον 238, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1961 221, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1961 247, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1961 252, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1961, 251. Ὁπότε τὸν Φεβρουάριον τοῦ 1962 ἡ ΕΡΕ κατήργησε τὸ Στρατόπεδον τῶν ἐξοριστων καὶ ἐπανέφερεν ὅλους τοὺς ἐκτοπισμένους. Ἀλλ' ὅταν οἱ ἀρχηγοί μας καὶ ἡμεῖς λέγομεν κάποιαν λέξιν εἰς τὰ θέματα τῶν ἐκτοπίσεων, κατηγγελλόμεθα ἐπὶ ἐθνικῇ προδοσίᾳ καὶ ἴδοὺ τὸ ἀποτέλεσμα. Ὅτι ἡ ΕΡΕ μὲ ὑπουργὸν τὸν κ. Δαβάκην ἀπεφάσισε τελικὰ εἰς τὰ 1962 νὰ ἀφήσῃ ἐλευθέρους ὅλους τοὺς ἐκτοπισμένους!

Ἂς θαυμάσουν οἱ συνάδελφοι τῆς ΕΡΕ τὴν συνέπειαν τῆς παραταξίας μας ὑπεστήριξε τὰς ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου ἀποψεις τοῦ κ. Παπανδρέου, κατηγορούμεθα ὡς προδόται καὶ ὑπονομευταὶ τοῦ κοινωνικοῦ καθεστῶτος.

Ἀλλὰ ἂς ἀναφερθῶ δι' ὀλίγων εἰς τὸ θέμα τῶν κρατουμένων, κύριοι βουλευταί. Εἰς τὰ 1950, ὑπουργὸς τῆς συμμαχικῆς τότε κυβερνήσεως, ὁ κ. Παπανδρέου, ἔχων τὴν εὐθύνην τοῦ ὑπουργείου Δημοσίας Τάξεως καὶ τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης, ἐθεσμοθέτησε τὸ σοφὸν μέτρον τῆς ἀναθεωρήσεως τῶν ἀποφάσεων τῶν στρατοδικείων. Καὶ εἶναι γνωστὸν εἰς ὅλους ὅτι ὑπῆρξε σοφὸν καὶ σωτήριον μέτρον. Μετέπειτα, ἐπὶ κυβερνήσεως Πλαστήρα ἐγινεν ὁ νόμος 2058)52 διὰ τοῦ ὁποίου κατηγγέλθημεν ὑπὸ τοῦ Συναγερμοῦ ὡς προδόται. Τὰ πρακτικὰ τῶν τότε συζητήσεων εἶναι εἰς τὴν διάθεσιν ὅλων. Θὰ ἀναγνώσετε ἐκεῖ τὰς ἐπιθέσεις ποὺ ὑπέστημεν. Μᾶς κατελόγισαν ὅτι παραδίδομεν τὸν τόπον εἰς τὸν κομμουνισμὸν καὶ τὸν ἀφανισμόν. Ἐν τούτοις ἡμεῖς ἀπὸ τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ νόμου ἐξηρέσαμεν τοὺς ἰσόβιτας καὶ καθιερώσαμεν καὶ ἐρευναν τῶν ὑποθέσεων ἀπὸ ὁμελῆ ἐπιτροπὴν δικαστικῶν καὶ ἀξιωματικῶν σωμάτων ἀσφαλείας, τῶν ὁποίων αἱ ἀποφάσεις θὰ ἦσαν ὑποχρεωτικαί. Κατηγγελθημεν καὶ ἐκατηγορήθημεν τότε ὡς προδόται. Ἐν τούτοις οἱ κατήγοροί μας, καὶ συγκεκριμένως ἡ ΕΡΕ εἰς τὰ 1956 περιέλαβε καὶ τοὺς ἰσοβίτας εἰς τὸν Ν. 2058 καὶ κατήργησεν ἐν τῇ οὐσίᾳ τὴν ὁμελῆ ἐπιτροπήν. Ἔτσι ὁ ὑπουργὸς καὶ παρὰ τὴν γνώμην τῆς ἐπιτροπῆς ἀπέκτησε τὸ δικαίωμα, χάρις εἰς τὸν νόμον τῆς ΕΡΕ νὰ ἀπολύσῃ τοὺς κρατουμένους καὶ παρὰ τὸν νόμον τῆς ἐπιτροπῆς. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα ποῖον ἦτο κύριοι συνάδελφοι; Ὅτι παρὰ τὴν γνώμην τῆς ἐπιτροπῆς, οἱ ὑπουργοὶ Δικαιοσύνης τῆς Ε.Ρ.Ε. ἀπέλυσαν 1.806 καταδικασμένους εἰς ἰσόβια δεσμά, ἐξ ὧν 806 παρὰ τὴν ἀντίθετον γνώμην τῆς ἐπιτροπῆς. Καὶ πολλοὶ ἐκ τῶν ἀπολυθέντων εἶχον χαρακτηρισθῆ ὡς εἰδεχθεῖς ἐγκληματίαι. Καὶ αὐτοὶ ἀπελύθησαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὰ σπίτια των. Ὅταν ἡμεῖς ἀπελύσαμεν κρατουμένους ἀσθενεῖς καὶ γέροντας ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, κατηγορήθημεν ὡς προδόται. Ἐξεσθόθη μάλιστα ἐπίσημος ἀνακοίνωσις, εἰς τὴν ὁποίαν ἀνεφέρετο ὅτι ὁ Γεώργιος Παπανδρέου εἰς τὸ θέμα τῶν κρατουμένων σύσεται πλέον ἀπὸ τὴν ΕΔΑ. Ὅταν ἀπέλυε ἡ Ε.Ρ.Ε. εἰδεχθεῖς καὶ ἄνευ συμφώνου γνώμης τῆς ἐπιτροπῆς, ὅλα ἦσαν καλὰ καὶ ἅγια. Οὔτε προδοσία οὔτε συνοδοιπορία...

ΜΕΘΑΥΡΙΟΝ: Συνέχεια τῆς ἀγορεύσεως τοῦ κ. Παπασπύρου.

ΤΡΙΤΗ 2 ΜΑΡΤΙΟΥ

Ο ΧΟΡΟΣ

ΤΩΝ ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΩΝ ΥΠΑΛΛΗΛΩΝ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΑΙΘΟΥΣΑΝ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΘΕΑΤΡΟΥ

ΠΑΝΘΕΟΝ

ΚΑΤΙ ΤΟ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΟΝ
ΠΛΟΥΣΙΩΤΑΤΟΝ ΛΑΧΕΙΟΝ
ΚΟΤΙΓΙΟΝ—ΕΚΠΛΗΞΕΙΣ
ΕΙΣΟΔΟΣ ΔΙΑ ΠΡΟΣΚΛΗΣΕΩΝ

ΣΗΜ. Προσκλήσεις διατίθενται εἰς τὰς θυρίδας συναλλαγῆς τοῦ Ταχυδρομείου καὶ ἀπὸ ὅλους τοὺς ταχυδρομικοὺς ὑπαλλήλους

Ὁ Πατριάρχης Μόσχας Ἀλέξιος

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 3ης ΣΕΛΙΔΟΣ

σχερεῖς περιστάσεις τῆς πατρίδος μας, ὁ πατριάρχης Ἀλέξιος, ἐστάθη πολύτιμος συμπαραστάτης. Στὰ τελευταῖα συνέδρια τοῦ «Παγκοσμίου Συμβουλίου διὰ τὴν Εἰρήνη» ποὺ ἔγινε στὴν Πράγα τὸν περασμένο Ἰούλιο καὶ στὸ «Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν» ποὺ ἔγινε ἐφέτος τὸν Ἰανουάριο στὴν Νιγηρία, οἱ ἀπεσταλμένοι ἐκπρόσωποί του, Μητροπολίτης Λένινγκράνδ Νικόδημος καὶ ἀρχιεπίσκοπος Ἐσθονίας Ἀλέξιος, κατώρθωσαν νὰ ἐξουδετερώσουν τὰς ἀντιδράσεις, νὰ ἐνισχύσουν τὰς ὑπὸ τῆς ἑλληνικῆς ἀντιπροσωπείας τῶν καθηγητῶν Γ. Κονιδάρη καὶ Ι. Κοτσώνη καὶ ἐπισκόπου Παντελεήμονος προτάσεις καὶ νὰ ἐπιβάλουν τὴν λῆψιν ὁμοφώνου ἀποφάσεως ὑπὲρ τῆς εἰρηνικῆς διευθετήσεως τῆς Κυπριακῆς ὑποθέσεως, σύμφωνα μὲ τὸν Καταστατικὸ Χάρτη τοῦ ΟΗΕ καὶ τὴν ἐνίσχυση τοῦ χειμαζομένου Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Ὁ ἑλληνικὸς λαός, συμμετέχων στὶς ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας τῆς ΕΣΣΔ καὶ τῶν πιστῶν της ἐπὶ τῇ συμπληρώσει τῆς εἰκοσάχρονης πατριαρχικῆς σταδιοδρομίας τοῦ Πατριάρχου Ἀλεξίου, ἐκ βάθους καρδίας ἀνακράζει: ΕΙΣ ΠΟΛΛΑ ΕΤΗ ΔΕΣΠΟΤΑ».

Τ. Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΙΑΝΝΗΣ ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ

ΕΡΡΙΚΑ ΚΑΙ ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΜΠΡΟΓΙΕΡ

Τὴν Δευτέραν 1ην Μαρτίου

ΣΤΟ **ΔΗΜΟΤΙΚΟΝ**

ΣΤΟ ΧΟΡΟ ΤΗΣ

ΟΛΥΜΠΙΑΔΟΣ

Η ΑΦΗΡΗΜΕΝΗ ΤΕΧΝΗ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ ΜΑΣ ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΟ ΠΝΕΥΜΑ ΤΗΣ ΠΑΡΑΚΜΗΣ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 4ης ΣΕΛΙΔΟΣ

δροσερό, γιατὶ κανεὶς δουτᾶ γιὰ νὰ δροσίζεται.

Ὅσα καλλιτεχνικὰ θέματα καὶ ἄλλα γενικωτέρας σχετικῆς μ' αὐτὰ φύσεως θίγονται στὸ βιβλίο τοῦ κ. Μ. Σ., σ' ὅλα διαλάμπει ἡ σαφήνεια τοῦ συγγραφέως, βαρύνει ἡ τετραγωνικὴ λογική του, κι' ἐπιβάλλεται ἡ ἀντικειμενικότητα τῶν παρατηρήσεών του κι' ἡ ἀλήθεια τῶν ἐπιχειρημάτων του. Ἡ κουστάλλινη καθαρότητα μὲ τὴν πειστικότητα τοῦ λόγου του κοατᾶνε σὲ διέγερση πάντα τὴν ποσοχὴ τοῦ ἀναγνώστη καὶ συχνὰ κεδίζουν ἄνετα, κυριολεκτικὰ ἀπάζουν, τὴ συναίνεσή του, σὰν λογικὴ συνέπεια καὶ ἀναγκαία, ἐκ τῶν πραγμάτων, κατάληξη στὸ ξεδίπλωμα καὶ τὴν ἀποδεικτικὴ ποοσπάθεια τῆς διεξευνητικῆς καὶ κριτικῆς του σκέψεως.

Κάθε γραμμὴ τοῦ κ. Μ. Σ. ἔχει γραφεῖ μὲ εἰλικρίνεια καὶ οὐσιαστικὴ γνῶση τοῦ θέματος ὅπου ἀναφέρεται. Ὁ συγγραφεὺς στὸ μικρό του, στὸ σῶμα βιβλίο κι' ἐλαφρὸ στὸ σῶμα τῶν σελίδων του, ἀλλὰ βαρὺ καὶ πυκνὸ στὸ περιεχόμενό του καὶ μεγάλο στὴν ἐνογολογική του ἔκταση καὶ προέκτασή, ὁμολογεῖ μὲ θάρρος καὶ ἀπερίφραστα διαλαλεῖ τὴν πίστη του στὸ αἰσθητικό του ἰδανικό. Ὁ λόγος του καθρέφτης τοῦ νοῦ του, Καὶ τὸ ὕφος του καθρέφτης τοῦ λόγου του, πού, στὴ λιτότητά του, τὸν ἀνταναχλᾶ διάφανον, σαφῆ ἕως τὸ ἐσώτερο βάθος του, στὶς πρῶτες καὶ βασικὲς του ἀρχές. Κι' ἔτσι ἡ σαφήνεια καὶ ἡ εὐθύτητα τῆς σκέψεώς του δὲν ἀφίνει καμμίαν ἀμφιβολία — ὡς ποὸς τὴν πίστη του καὶ τὸ ξεκαθάρισμα τῶν ἀντιλήψεών του γιὰ τὶς σχέσεις τῶν αἰσθητικῶν ἰδανικῶν καὶ τῶν ἔργων τῆς τέχνης καὶ τοῦ τεχνίτου μὲ τὸν κοινωνικὸν των περίγυρο. Ἡ τέχνη δὲν εἶναι μόνον ψυχικὴ καὶ πνευματικὴ ἀνάγκη καὶ ἱκανοποίησή του ἐγώ. Ἡ τέχνη, ὅπως καὶ κάθε παραγωγὴ ἀγαθῶν, σημαίνει διάθεση καὶ κατανάλωση. Καὶ ἐπειδὴ κάθε παραγωγὴ σημαίνει καὶ πρόσληψη καὶ ἀφομοίωση, ἡ μεταποίηση στοιχείων ἀπὸ τὸ περιβάλλον, γι' αὐτὸ τέχνη δὲν ἀναπτύσσεται καὶ δὲν δικαιώνει τὴν ὕπαρξή της μακριὰ καὶ ἀνεξάρτητα ἀπὸ τὸ κοινωνικὸ περιβάλλον. Ἔχει ἀνάγκην γιὰ νὰ γεννηθῇ καὶ νὰ ὑπάρξει, τὸ κοινὸ καὶ τὴν κοινωνία. Καὶ τὰ δυὸ εἶναι τὸ σπέρμα, ποὺ θὰ γονιμοποιήσει τὸ ἐν δυνάμει καλλιτεχνικὸ ἐγώ. Χωρὶς αὐτ